

ФРЕДЕРИК ПОЛ ДЕВЕТИЯТ РОЖДЕН ДЕН

Превод от английски: Александър Димитров, 1989

chitanka.info

На своя девети рожден ден Тимоти Кларк не получи торта. Целия ден прекара на летище „Джон Кенеди“ в Ню Йорк. От време на време задрямваше, после отново се пробуждаше, а понякога тихичко плачеше от умора и страх. За целия ден бе изял само няколко изсъхнали сандвича от подвижния бюфет. Освен това ужасно го тормозеше мисълта, че си е подмокрил гащите. Невъзможно бе да се промъкне до тоалетните през натъпканата с бежанци зала. Тя бе побрала почти три хиляди души и всички тук бяха пристигнали с една и съща мисъл: да се покатерят на най-високата планина, да се замъкнат в центъра на най-безлюдната пустиня, да бягат по-далеч!...

И да се молят. Да се молят, тъй като дори и малцината, които успяваха да се доберат до самолет и да излетят, никак не бяха сигурни, че ще успеят да избягнат опасността, когато попаднат там, закъдето отлиташе самолетът. Майки се разделяха с децата си — натикваха пицциите малчугани на борда на самолета и чезнеха в тълпата, като ридаеха също така безутешно.

И тъй като заповед за изстрелването на ракетите още нямаше (поне не бе съобщено за такава), още имаха време да избягат. Много малко време. Точно толкова, колкото да се натъпчат в летищата, до които можеха да се доберат. Никой не се съмняваше, че ракетите всеки момент могат да излетят. Опитът да бъде свалено правителството на Куба се бе превърнал в начална точка на едно изригване на вулкан от ненавист. Подробности нямаше, но всички знаеха, че една подводница е атакувала друга с ракета с ядрена бойна глава. Това, по общо мнение, бе сигнал, че следващите събития могат да бъдат последни.

Тимоти малко знаеше за събитията по света, но дори и да знаеше — какво можеше да направи? Да плаче, да се пробужда от кошмари и да се подмокрят? Не знаеше къде е баща му. Не знаеше къде е майка му, която се отдели само за минутка, за да позвъни на баща му, след което неочаквано обявиха кацането на три „Боинг-747“ наведнъж и огромната тълпа буквално помете Тимоти и го запокити далеч от мястото, където трябваше да чака мама. Не помнеше това място, а и да го помнеше едва ли би могъл да се промъкне през такава гъста тълпа. Нямаше представа какво трябва да прави и сега само се страхуваше да не изгуби удобното си място в ъгъла до стената, където можеше дори да поспи, без да се опасява, че ще го настъпят. Но имаше и друго. Мокрият и настинал Тимоти чувствуваше, че му става все по-лошо и

по-лошо. Младата жена, която стоеше до него и му бе купила сандвичи, забеляза унесеността му и пламналото лице, сложи ръка на челото му и безпомощно я дръпна. Момчето се нуждаеше от лекар. Но от лекар се нуждаеха може би още стотици бежанци — възрастни хора с болни сърца, гладни деца и най-малкото две жени, които всеки момент можеха да родят.

Ако този ужас свършеше и трескавите опити за правителствени преговори, каквито сигурно сега се водеха, се увенчаеха с успех, Тимоти щеше да намери родителите си. Той щеше да порасне, да се ожени и след години да им подари внуци. Но кой сега можеше да предскаже съдбата му? Ако малко по-рано майка му беше по-настойчива, Тимоти щеше да попадне в самолета, който пристига в Питсбърг точно в момента, когато там всичко започва да се превръща в плазма. Но майка му не успя да разблъска тълпата и Тимоти остана жив, поне засега.

Хари Малибърт се канеше да лети за Портсмут — на семинара на Британското междупланетно дружество. Намираше се в Посланическия клуб на летището и отпиваше от мартинито, когато телевизорът до бара неочаквано привлече всеобщото внимание. А обикновено никой не го забелязваше.

Хората отдавна бяха привикнали към глупавите проверки на комуникационните системи в случай на ядрена атака. Подобни проверки от време на време правят радиостанциите, но този път... Този път явно ставаше въпрос за действителни неща! Този път говореха сериозно! Заради лошото време рейсът на Малибърт бе отложен, но още преди да изтече срокът за отлагане на полета, властите забраниха изобщо всякакви полети. Нито един самолет не можеше да напусне летище „Кенеди“!

И почти веднага залата започна да се пълни с потенциални бежанци. Посланическият клуб естествено се пълнеше по-бавно. Около три часа стюардът от наземната служба на летището решително връщаше всеки, който не можеше да покаже малкото червено картонче, свидетелстващо, че е член на клуба. Но когато в другите зали храната и алкохолът се изчерпаха, началникът на летището заповяда да отворят вратата за всички. От това блъсканицата отвън не намаля,

затова пък стана по-голяма вътре. Доброволният медицински комитет веднага реквизира по-голямата част от клуба и настани болните и наранени хора, а Малибърт и другите се оказаха натъпкани в миниатюрния склад на бара. Там го и позна един от членовете на администрацията на летището.

— Вие сте Хари Малибърт — каза той. — Бях веднъж на една ваша лекция в Нортуестърн.

Малибърт кимна. Обикновено, когато някой се обръщаше към него по подобен начин, той вежливо отговаряше: „Надявам се, че ви е харесало“, този път обаче нормалната вежливост някак не изглеждаше уместна. Или даже нормална.

— Тогава показвахте диапозитиви на Аресибо — припомняйки си, каза мъжът. — И ни обяснявахте, че този радиотелескоп е в състояние да предаде съобщение даже до мъглявината Андромеда — на цели два милиона светлинни години... Стига само там да се намери също толкова добър приемаш телескоп.

— Ама вие отлично сте запомнили всичко — с удивление каза Малибърт.

— Направихте силно впечатление. Идеята е забележителна — да се използват големите телескопи, за да търсим сигнали от други цивилизации. Може би ние ще успеем да чуем нечий сигнал, може би ще установим контакт и вече няма да сме сами във Вселената. Накарахте ме да се замисля: защо никой досега не ни е посетил? Защо досега не сме получили никакъв сигнал? Макар че днес — добави с горчивина той, — като погледна към строените в редица охранявани самолети отвън и тълпата вътре, — днес май е ясно защо.

Малибърт гледаше как той се отдалечава, като бавно си проправя път сред хората, очакващи да ги качат на първия попаднал им самолет, и усети как сърцето му се стяга. Заниманието, на което бе посветил целия си професионален живот — търсене на Чуждопланетен Разум, — явно бе загубило всякакъв смисъл. Ако бомбите се стоварят, а всички говорят, че те ще паднат всеки момент, тогава търсенето на чуждопланетен разум няма да интересува никого дълго време. Ако изобщо някога...

В края на бара неочаквано се разшумяха. Малибърт се обърна, облегна се и погледна телевизора. Кадърът с надпис „Моля, очаквайте

съобщения“ изчезна и на негово място се появи млада мургава жена. С треперещ глас зачете новините:

— ... Президентът потвърди, че срещу САЩ е започната ядрена атака. Над Арктика са открити приближаващи се ракети. Заповядано е всички да потърсят скривалища и да не ги напускат до получаване на нови съобщения...

Да. Всичко свърши, помисли Малибърт. Ако не завинаги, то за много дълго.

Удивителното бе, че новината за започване на война нищо не промени. Никой не се развика, нямаше истерии. Заповедта да търсят укритие бе лишена от смисъл на летище Кенеди, където единственото убежище бяха стените на самото здание. Малибърт ясно си представи необичайния в аеродинамично отношение покрив на летището и разбра, че и най-малкият взрив някъде наблизо ще го смете отвъд залива. Съмнително бе, че ще издържат и стените.

Все едно — нямаше къде да се даянат.

Подвижните телевизионни станции още работеха — бог знае защо. Телевизорът показваше тълпите на Таймс Скуеър и в Нюарк, застиналите автомобили в задръстването пред моста Джордж Вашингтон, шофьори, които изоставят колите си и бягат към брега по посока на Джърси. На летището стотици хора проточваха шии, за да видят екрана над главите на другите, но всички мълчаха; само от време на време някой назоваваше позната улица или здание.

Раздаде се властен глас:

— Ще помоля всички да се отдръпнат! Необходимо ни е място! И хора — да ни помогнат с пациентите!

Това поне можеше да е от полза. Малибърт веднага предложи услугите си и му връчиха едно момченце. От студ зъбите на момчето тракаха, а челото му гореше.

— Дадохме му тетрациклин — каза лекарят. — Преоблечете го, ако можете. Ще се оправи, стига само...

„Стига само ние да се оправим“ — помисли Малибърт, довършвайки мисълта му. А какво означава да го преоблече? С какво да го преоблече? Малибърт свали мокрите джинси и гащи, извади от пътната си чанта спортните си гащета, които стигнаха на момчето едва ли не до мишниците. После Малибърт намери под бара пачка книжни салфетки и как да е успя да изцеди джинсите на момчето. Все пак,

когато след десетина минути ги обу на момчето, те бяха станали по-сухи.

По телевизора съобщиха, че е прекъснало предаването от Сан Франциско.

Малибърт забеляза как през тълпата към него се промъква онзи човек от администрацията на летището.

— Мога да ви измъкна оттук — прошепна неочакваният спасител. — Сега товарят исландски ДС-8. Съобщение няма да има — ако обявят, хората ще прегазят охраната. Има място за вас, доктор Малибърт.

Сякаш ток го прониза. Малибърт затрепера и без да си дава сметка, попита:

— Може ли на мое място да сложите момчето?

— Вземете го със себе си — с известно раздражение отговори мъжът. — Не знаех, че имате син.

— Нямам син — каза Малибърт. Но го каза съвсем тихо.

Когато се озоваха в самолета, той сложи момчето в коленете си и го прегърна така нежно, като че ли държеше собствения си син.

Ако в посланическият клуб на летище „Кенеди“ паника нямаше, то в останалата част на света бе в изобилие. Всички прекрасно разбираха, че животът им е в опасност. Нещо трябваше да се прави, каквото и да е — да бягаш, да се криеш, по-дълбоко под земята, да се запасяваш с продукти... Да се молиш. Гражданите се опитваха да се измъкнат от огромните градове — в безопасност, в откритите пространства. Фермерите и жителите на крайградските райони — обратно, стремяха се към градовете, където според тях трябваше да има бетонни подземия...

И паднаха ракетите.

Бомбите, които изгориха Хирошима и Нагазаки, изглеждаха като кибритени клечки в сравнение с взривовете, които отнеха през първите часове осемдесет милиона живота. Бушуващият пламък се издигна на стотина метра над градовете. Вятърът, превърнал се в ураган, отнасяше бившите коли, бившите хора, бившите сгради и като пепел ги издигаше във въздуха. Дребни капчици разтопен метал, камък и прах увиснаха във въздуха.

Небето потъмня.
После стана още по-тъмно.

* * *

Когато исландският самолет, който успя преди бомбардировката да се измъкне към океана, се приземи в своята страна на летище „Кефлавик“, Малибърт изнесе момчето на ръце и по тунела се отправи към пропуската с табелка „Имиграция“. Опашката тук бе дълга, тъй като повечето пътници нямаха изобщо паспорти. Жената от пропуската вече се бе изморила да попълва разрешения за временно пребиваване в страната.

— Това е моят син — излъга Малибърт. — Документите му са у моята жена, но аз не знам къде се намира тя.

Жената уморено кимна, сви рамене и ги пусна.

Челото на момчето все още гореше, очите му бяха притворени и Малибърт мислеше само за едно: как по-скоро да намери детски лекар.

В автобуса момичето-гид с английски език, на която бяха поверили пристигналата група, седна с микрофон на облегалката на едно от креслата в първия ред.

— Чикаго ли? Няма го вече Чикаго. И Детройт, и Питсбърг. Ню Йорк? Отдавна го няма! — неочаквано строго каза тя и по бузите ѝ се търкулнаха едри сълзи, от което Тимоти също заплака.

— Не се вълнувай, Тими — каза Малибърт, притискайки го към себе си; по време на полета бе научил името на момчето. — Никому няма да дойде наум да бомбардира Рейкявик.

И никому не би дошло. Но когато автобусът се отдалечи само на десет мили от летището, облаците отпред неочаквано светнаха тъй ярко, че всички пътници зажумяха. Базата, малката авиобаза в Кефлавик — тя също бе военен обект...

За нещастие радиацията и други пречки по това време доста нарушиха точността на прицелване на ракетите. Малибърт се оказа прав: никому не би дошло наум да бомбардира Рейкявик специално, но грешката от четиридесет мили извърши своето и градът престана да съществува.

За да избегнат пожарите и радиацията, те заобиколиха Рейкявик по широка дъга. И докато през техния първи ден в Исландия слънцето се показва, Малибърт, който бе задрямал до леглото на Тимоти — исландска медицинска сестра бе натъпкала момчето с антибиотик, — видя ужасната кървава светлина на зората.

Струваше си да се види, още повече че през следващите дни никой вече не видя зората.

От всичко най-лошо бе тъмнината, макар че отначало това не изглеждаше тъй важно. По-важен бе дъждът. Трилиони частички прах и сажди кондензираха водните пари. Образуваха се капки. Лееше се дъжд. Потоци, море от вода се сипеха от небето. Реките преливаха. Мисисипи излезе от бреговете си. И Ганг, и Жълтата река. Стената на Асуанския язовир отначало издържаше — водата преливаше, но после рухна. Валяха дъждове дори на места, където преди това капка не бе падала. Сахара изпита наводненията. В Китай десетгодишната норма се изля за седмица и водата до камък отми плодородните някога хълмове.

А тъмнината не се вдигаше.

Човечеството все още живееше, като забави с 80 дни глада: точно за толкова дни можеха да стигнат хранителните запаси на планетата. И човечеството навлезе в ядрената зима, с храна точно за 80 дни.

Ракетите полетяха на 11 юни. Ако складовете по света бяха равномерно разпределени, то към 30 август хората щяха да изядат и последните трохи. Те щяха да започнат да измират от глад и да загинат окончателно след около шест седмици.

Складовете обаче бяха разположени неравномерно.

Катастрофата завари Северното полукуълбо в началото на лятото. Полетата бяха засети, но посевите още не бяха узрели. Младите растения търсеха светлината, но не я намираха и загиваха. Плътни облаци прах, изхвърлени от термоядрените взривове, закриваха слънцето.

И през юни настъпи зимата. По-точно — ледников период.

Разбира се, в богатите страни на Северна Америка и Европа се пазеха планини от продукти. Но продуктите бързо свършваха. Крави, свине, овце, кози и коне, зайци и кокошки, дори котенцата и хамстерите бързо измряха и се превърнаха в храна, в консерви, които могат по-дълго да се съхранят.

Първи градовете усетиха глада. Когато въоръжени войници и банди затърсиха храни, в градовете започнаха погромите, които донесоха нова вълна от смърт.

Агонията не трая дълго. Към края на „лятото“ замрелите останки от градовете си заприличаха. Във всеки от тях бяха оцелели малки групи от хора, главно главорези, които денем и нощем охраняваха своите съкровища — консервирана, сушена и замразена храна.

Всички реки по света от устията до изворите бяха натъпкани с кал, загинаха и последните дървета и треви, техните корени вече не задържаха почвата и дъждът я смиваше в реките.

Скоро дъждовете се превърнаха в снеговалежи.

Студът и гладът довършиха започнатото от бомбите.

Смъртта.

Четиридесет дни и четиридесет нощи от небето валя дъжд, после сняг. Температурата също падна. Исландия замръзна, замръзна и океанът.

С удивление и облекчение Хари Малибърт откри, че Исландия е сравнително добре подготвена за подобно изпитание. Исландия благодарение на своя вулканичен произход оцеля, докато другите райони на планетата загинаха от студ.

На Малибърт веднага му дадоха работа, щом разбраха кой е. Разбира се, свободно място за специалист по радиоастрономия, интересуващ се от проблемите на контакта с далечни (и много вероятно несъществуващи) цивилизации нямаше. Затова пък имаше много работа за човек с отлична научна подготовка, още повече за квалифициран инженер, ръководил две години обсерваторията Аресибо. Малибърт, когато не се грижеше за Тимоти, който бавно и мълчаливо преодоляваше пневмонията, изчисляваше топлинните загуби на геотермалните води.

Почти всички къщи в Исландия се отопляват с вода от горещите подземни извори. Топлина има предостатъчно. Но да се достави тази топлина от долините с гейзери до къщите съвсем не беше проста работа. Горещата вода си беше все още гореща, тъй като температурата ѝ не зависеше от слънчевата енергия. Но за да отоплиш къщите при минус 80 градуса навън, бе нужно много по-голямо количество вода.

В Исландия има множество геотермални парници. Много скоро цветята в тях изчезнаха и на тяхно място се появиха зеленчуци. Тъй като слънчева светлина нямаше, геотермалните електростанции заработиха с пълна сила и лампи с дневна светлина осветиха стелажите с растения. И не само в парниците. Започнаха да отглеждат растения с изкуствена светлина навсякъде — и в гимнастическите салони, в църквите, училищата. Засега имаше в изобилие и друга храна — тонове белтъчини блееха и гладуваха из хълмовете. Хората ловяха, убиваха и изкормваха стадата овце, след което отново ги изнасяха навън, за да замръзнат. Животните, които умираха от студ, също отиваха за храна.

Малибърт не само изчисляваше топлинните коефициенти. Той ръководеше работи, които не прекъсваха при никакви студове: в ледените дупки изкопчиите, изпотени от усилие, ремонтираха стари тръбопроводи и монтираха нови. Като не преставаха да поглеждат към радиационните броячи и ниските буреносни облаци.

Когато Малибърт не бе зает като технически съветник, опазващ топлината на Исландия, или като баща на Тимоти, той се опитваше да изчисли шансовете им да оцелеят. И не само техните, а на цялото човечество. Исландците въпреки огромното количество трескаво-срочна работа по спасяване на останалите живи хора намериха време да помислят за бъдещето и създадоха изследователска група, в която освен Малибърт влизаха: физик от университета в Рейкявик, оцелял офицер по снабдяването от авиобазата, и метеоролог от Лайденския университет, дошъл в Исландия да изучава североатлантическите въздушни маси. Събираха се в стаята, където живееше Малибърт и Тимоти, и обикновено, докато разговаряха, момчето мълчаливо седеше до Малибърт.

Интересуваше ги най-вече колко дълго ще се задържат в небето прашните облаци. Нали все някога плаващите във въздуха частици трябва да паднат на земята и тогава светът може да се възроди. Разбира се, стига да оживеят достатъчен брой хора, за да поставят началото на нова раса. Но кога? Никой не можеше с увереност да каже. Никой не знаеше колко дълга, студена и смъртоносна може да бъде ядрената зима.

— Не знаем всичко колко мегатона са били взривени — каза Малибърт. — Не знаем измененията в атмосферата. Не знаем нивото

на радиация в континентите. Не знаем нивото на радиация в океаните. Знаем само едно — ще става по-зле.

— Вече е зле — промърмори Торсид Магнесон, началник на Управлението на Обществената Безопасност. Доскоро това учреждение се занимаваше с ловене на престъпници, но времената, когато главна заплаха за обществената сигурност беше престъпността, бяха вече отминали.

— Ще стане още по-зле — каза Малибърт.

И наистина стана по-зле. Студовете се засилиха. Радиосъобщенията от различните краища на Земята намаляваха все повече. Отбелязваха на картите сведенията за нови взривове. Впрочем, скоро тези карти загубиха смисъл, тъй като, доколкото можеха да съдят по съобщенията, смъртността вследствие на глада започна да превишава жертвите от ядрените бомбардировки. Линията на снежната и ледена покривка неудържимо настъпваше към екватора. Навсякъде наставаха студове. Скоро да съставяш тези карти, в които се нанасяха процентното съотношение между умрели и живи, изчислено от получаваните съобщения, стана страшно.

Британските острови загинаха сред първите. И не защото много ги бомбардираха, а обратното: там останаха живи прекалено много хора. А в Британия никога не е имало повече от четиридневен запас от храни и когато корабите престанаха да идват, в страната започна глад. Същото се случи и с Япония. Малко по-късно — и с Бермудските и Хавайските острови, след тях — с островните провинции на Канада. След тях дойде ред и на самия континент.

Тими се вслушваше във всяка дума.

Момчето говореше много малко. След първите няколко дена той вече не питаше за родителите си. Не се надяваше на добри вести, а лоши не желаше. Малибърт се справи с болестта му, но Тими така и не оздравя напълно.

Съживяваше се само в онези редки минути, когато Малибърт намираще време и му разказваше за Космоса. Мнозина в Исландия знаеха за Хари Малибърт и Търсенето на Чуждопланетен Разум. Някои този проблем ги вълнуваше също така силно, както и самия Хари. Стига да имаше време, Малибърт и неговите поклонници се събираха заедно: Ларс, пощаджия (сега сечеше лед, тъй като поща почти нямаше), Ингар, сервитьорка от хотел „Лофтляйдер“ (сега съшиваше

тежката тъкан на топлоизолацията за жилища), Елда, учителка по английски език (сега санитарка, основна специалност — измръзвания). Идваха и други, но тези трима присъствуваха винаги, щом можеха да се откъснат от работата. Всички бяха чели книгите на Малибърт и заедно с него мечтаеха за радиопослания на невероятни същества, жители може би на Алдебаран, или за гигантски кораби, които ще понесат хиляди хора към галактичните простори в едно многовековно пътешествие. Тими слушаше и рисуваше схеми на междузвездни кораби. Малибърт му помагаше.

— Разговарях с Джери Уеб — поясни той. — Джери е направил подробен план. Цялата работа се състои в скоростта на околоосно въртене и в здравината на материалите. За да създадеш необходимата изкуствена гравитация за хората, корабът трябва да е кръгъл и да се върти. Нужният размер е шестнадесет километра в диаметър. Освен това цилиндърът трябва да е достатъчно дълъг, за да има място за всичко, но и не прекалено, иначе въртенето може да предизвика изкривяване и биене. И този космически геврек по окръжността трябва да е дълъг към шестдесет километра. Едната му половина за жилище, другата — за гориво. А по средата му — двигател, който работи на основата на термоядрения синтез и тласка кораба напред, през цялата Галактика.

— Термоядрен синтез ли... — произнесе момчето. — А защо той няма да разтопи кораба?

— Това вече си е проблем на конструктора — честно си призна Малибърт. — С подробностите не съм запознат. Джери щеше да чете своя доклад в Портсмут. Ето защо и аз се канех да отида там. Затова двамата с теб успяхме и да се срещнем.

Семинарът в Портсмут... Колко нереален му изглеждаше.

— Добре би било да чуем глас от друга звезда — неочаквано се намеси Ларс.

— Няма никакви гласове — отбеляза Ингар. — И нашите вече ги няма. Ето къде е отговорът на парадокса на Ферми.

Момчето спря да яде и попита какво е това. Малибърт му обясни, доколкото можеше.

— Парадоксът на Ферми... назован е в чест на учения Енрико Ферми. Ние знаем, че във Вселената съществуват много милиарди звезди, подобни на нашето Слънце. А тъй като Слънцето има планети,

логично е да се предположи, че и другите звезди имат. На една от нашите планети има живот. А щом като в света има толкова много звезди, то поне част от тях имат планети, на които живеят разумни същества. Хора, които строят космически кораби и изпращат радиосигнали към други звезди така, както правим и ние. Следиш ли мисълта ми, Тими?

Момчето кимна.

— И ето че Ферми си задал въпроса: „Защо никой от тях не ни е посетил?“

— Като на кино — кимна Тимоти. — Летящи чинии.

— Историите в киното са измислени, Тими. Нещо като приказки. Може би някога същества от Космоса са посещавали нашата планета, но убедителни доказателства затова няма. Мисля, че биха се намерили доказателства, ако те наистина са ни посещавали. Трябва да има такива. Още повече, ако посещенията са били много. На Земята обаче подобни доказателства, които безспорно да сочат, че сме били посещавани, засега няма. Ето защо на въпроса на Ферми съществуват само три отговора. Първи: освен нас във Вселената други няма. Втори: има, но те са решили да не встъпват в контакт с нас, тъй като може би ние ги плашим с нашите жестоки нрави или поради някаква друга причина, за която даже не се и досещаме. А третият отговор е...

Елда му направи знак, но Малибърт поклати глава.

— Третият отговор е такъв: щом като хората в своето развитие стигнат до момента, когато имат всичко необходимо за излизане в Космоса, тоест — когато имат такава развита технология, каквато имаме ние, те имат вече и всички тези ужасни бомби и друго оръжие, с което не са в състояние да се справят. Започват война и те се избиват един друг, още преди истински да са пораснали.

— Както сега — каза Тими и кимна, за да покаже, че всичко е разбрал.

Светът потъна в пълен мрак. Нямахше нито ден, нито нощ и никой не можеше да каже колко дълго ще продължи така. Сухият леден вятър измиташе в клисурите последните снежинки. Запасите привършваха и хората започнаха да пътуват към руините на Рейкявик за медикаменти и храни. При Елда идваха все повече хора с признаци

на лъчева болест. Веднъж от Рейкявик донесоха на Тимоти подарък: няколко шоколада и картички от павилион за сувенири, оцелял в някакъв подлез. Наложил се да раздели шоколада, затова пък картичките бяха само за него.

— Знаеш ли кои са? — попита Елда. От картичките ги гледаха огромни, ниски, уродливи мъже и жени в костюми отпреди хиляди години. — Това са троли. В Исландия съществуват много легенди, че тук някога са живели троли. И те все още са тук, Тими. Хората поне така казват. Мнозина вярват, че планините — това са троли, вече твърде стари, уморени и големи, за да могат да се движат.

— Всичко това са измислици, нали? — сериозно попита момчето. — Тролите явно победиха през тази война.

— Боже мой, Тими!... — успя само да възкликне Елда.

Малибърт за пръв път от началото на войната се почувствува щастлив — Тимоти го нарече татко.

С какво да завършим този разказ?

В един от вариантите на тази история слънцето се върнало, но прекалено късно. Исландия се оказала последното място, където хората все още се държали, но и в Исландия започнал гладът. В крайна сметка на Земята не останал никой, който да говори, да изобретява машини и да чете книги. Първото смъртно зазоряване не заварило хора на Земята и никой не му се зарадвал.

Но има и друг вариант. В него слънцето се върнало навреме. Може би в последния момент, но храните още не били свършили и под слънчевите лъчи в някои райони на планетата се раззеленили растения, поникнали от замръзнали или запазени от хората семена. В този вариант Тими би могъл да остане жив и да порасне. Но в какъв свят ще му се наложи да живее — не бихме се наели да описваме.

А може би истинският край на тази история е в това тя никога да не започва? В това, че хората на Земята все пак решили да не се избиват един друг, в това — тъмнината да не задуши живота на планетата? За да може Тимоти за своя девети рожден ден да получи празничната торта и както всяко друго момче, спокойно да я изяде заедно с мама, татко и приятелчетата си?

Е, поне ни се иска да вярваме в това.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 9,10/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.